

Arrest

nr. 55 351 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. POSSEMIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 8 december 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 februari 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Op 25 april 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Verzoeksters schorsingsberoep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen op 24 maart 2010.

1.5. Op 2 juni 2010 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 28 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 29 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“ A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Avaarse origine. U woonde in Khasavyurt in Dagestan. Op 3 december 2005 vluchtte u uit Dagestan. U vroeg asiel aan in België op 8 december 2005. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

In november 2005 vroeg uw vriendin of u een Tsjetsjeens gezin wilde huisvesten dat uit Tsjetsjenië had moeten vluchten. U ging akkoord. Het gezin van drie personen kwam bij u inwonen. Na twee weken viel de politie bij u binnen. U werd samen met het Tsjetsjeense gezin opgepakt. U werd ervan beschuldigd onderdak te bieden aan rebellen. U werd twee weken ondervraagd en mishandeld, tot uw broer u kon vrijkopen. Na uw vrijlating ging u eerst bij uw broer wonen en nadien bij de vriend van uw broer. De vriend van uw broer, die bij de politie werkte, vertelde dat u officieel werd gezocht. Uw broer besloot dat u moest vluchten. U reisde naar België en vroeg asiel aan.

Het Commissariaat-generaal oordeelde op 25 april 2006 dat uw asielaanvraag bedrieglijk was. Er konden immers verschillende ernstige tegenstrijdigheden in uw asielrelaas worden ontdekt. U ontving een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 24 maart 2010 (arrest nr. 202323). Op 2 juni 2010 diende u opnieuw een asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U stelt dat u om twee redenen niet terug kan gaan naar de Russische Federatie. Enerzijds stelt u dat u nog steeds gezocht wordt in Dagestan omwille van de gebeurtenissen in 2005. Uw zus vertelde over de telefoon dat er nog geregeld convocaties op uw naam worden gestuurd. Anderzijds hebt u een nieuw probleem. Op 4 april 2007 beviel u in België immers van een zoon, A.(...) I.(...). De vader van uw zoon, S.(...) S.(...), is een man van Turkse origine uit Bulgarije. U bent niet getrouwd. De vader van uw zoon werd nog voor de geboorte van het kind gerepatrieerd naar Bulgarije. Hij weigert om het kind te erkennen. U stelt dat u niet terug kunt gaan naar uw familie omdat u bang bent voor de reactie van uw broer. U denkt dat uw broer u zou willen vermoorden, mocht hij weten dat u dat u een kind kreeg zonder dat u getrouwd was, of, mocht hij weten dat u zonder zijn toestemming een relatie had met een man. In het verleden had hij daar namelijk al mee bedreigd.

B. Motivering

U vreest dat u in Dagestan geïsoleerd zou worden door de politie. U stelt dat u in Dagestan wordt gezocht omdat u in 2005 een Tsjetsjeens gezin hebt gehuisvest. De autoriteiten zouden u beschuldigen van het feit dat u rebellen hielp. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan dit verhaal.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op 25 april 2006 oordeelde dat uw asielaanvraag bedrieglijk was. Er konden immers verschillende tegenstrijdigheden in uw asielrelaas worden ontdekt.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 13 september 2010 konden opnieuw verschillende ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld in vergelijking met de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag had afgelegd. Zo vertelde u bij uw eerste asielaanvraag dat het Tsjetsjeens gezin in november 2005 kwam inwonen. Twee weken later werd u samen met hen opgepakt (DVZ 10/02/2006, p. 13; CGVS 14/03/2006, p. 2). Tijdens uw tweede asielaanvraag vertelde u echter dat het Tsjetsjeense gezin reeds in augustus 2005 kwam inwonen. In oktober 2005, twee à drie maanden later, zou u dan samen met hen zijn opgepakt (CGVS 13/09/2010, p. 8). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat u zich vorige keer misschien vergist had. U bleef bij uw bewering dat het gezin drie maanden bij u gelogeed had (CGVS 13/09/2010, p. 9). Het is echter niet geloofwaardig dat u zich op een dergelijke manier zou vergissen. Bovendien moet opgemerkt worden dat u bij uw eerste asielaanvraag vertelde dat u begin november 2005 werd opgepakt (DVZ 10/02/2006, p. 13; CGVS 14/03/2006, p. 2), terwijl u bij uw tweede asielaanvraag stelde dat u begin oktober 2005 werd opgepakt (CGVS 13/09/2010, p. 5, 8). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, zei u dat u eigenlijk niet meer wist wanneer u werd opgepakt (CGVS 13/09/2010, p. 9-10). Vervolgens bleek dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het gezin dat bij u zou hebben gelogeed. Tijdens uw eerste asielaanvraag vertelde u dat de moeder van het gezin A.(...) heette en

haar dochter M.(...) (DVZ 10/02/2006, p. 13; CGVS 14/03/2006, p. 2). Tijdens uw tweede asielaanvraag heette de moeder dan weer M.(...) en de dochter A.(...) (CGVS 13/09/2010, p. 8). Toen u gewezen werd op deze tegenstrijdigheid, zei u dat het te lang geleden was om het zich goed te kunnen herinneren (CGVS 13/09/2010, p. 9). Indien het gezin effectief drie maanden bij uw thuis had verbleven, is het niet geloofwaardig dat u zich op een dergelijke manier zou vergissen.

Deze herhaaldelijke en flagrante tegenstrijdigheden, die raken aan de kern van uw asielrelaas, zorgen dat het Commissariaat-generaal absoluut geen geloof kan hechten aan uw bewering als zou u in de Russische Federatie worden vervolgd.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u helemaal geen bewijzen van uw asielrelaas kon voorleggen. Dit is zeer opmerkelijk, gezien u verklaarde dat er na uw vertrek uit Tsjetsjenië herhaaldelijk convocaties op uw naam werden gestuurd. Daarenboven had u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u, indien nodig, deze convocaties per post zou kunnen laten opsturen (DVZ 02/06/2010, p. 2). Toen u gevraagd werd waarom u geen tastbare bewijzen van uw relaas kon voorleggen bij uw tweede asielaanvraag, bleek dat u geen ernstige inspanning had geleverd om deze documenten te bekomen (CGVS 13/09/2010, p. 7-8). Bovendien is het niet geloofwaardig dat u helemaal niets bleek af te weten over de convocaties die u na uw vertrek uit Dagestan werden toegestuurd. U wist niet hoeveel convocaties er waren opgestuurd, u wist niet om welke reden u telkens werd opgeroepen en uw wist niet bij welke politie-instantie u zich telkens moest gaan aanmelden (CGVS 13/09/2010, p. 9). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Wat betreft het uw Russisch paspoort dat u bij uw tweede asielaanvraag voorlegde, kunnen ook verschillende onregelmatigheden worden vastgesteld. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw paspoort bij uw arrestatie begin november 2005 in beslag werd genomen door de ordediensten. U kreeg uw paspoort niet terug toen u werd vrijgelaten en u vertrok naar België zonder uw paspoort (DVZ 10/02/2006, p. 13-14; CGVS 14/03/2006, p. 2). Toen u werd gevraagd hoe u uw paspoort opnieuw in uw bezit had gekregen, vertelde u dat u uw halfbroer in Dagestan gevraagd had om uw paspoort te bemachtigen omdat u uw paspoort nodig had in het kader van uw regularisatieprocedure in België. Gevraagd hoe hij dit document had verkregen uit handen van de ordediensten, bleek u dit niet te weten (CGVS 13/09/2010, p. 6). Dit is niet geloofwaardig. Daarenboven vertoonde uw intern Russisch paspoort ook een stempel van uitgifte van een reispaspoort dd. 13/10/2005. Dit is zeer vreemd, gezien u toch beweerde dat u begin oktober 2005 door de autoriteiten werd opgepakt, waarbij toen ook uw paspoort werd ingehouden. Indien u werkelijk begin oktober 2005 werd opgepakt, kan er natuurlijk onmogelijk een stempel van uitgifte van een reispaspoort op 13 oktober 2005 in uw intern paspoort staan. Toen u om uitleg werd gevraagd, zei u dat uw zus uw reispaspoort is gaan halen (CGVS 13/09/2010, p. 7). Dit verklaart echter nog steeds niet hoe u een stempel van uitgifte van een internationaal paspoort dd. 13/10/2005 in uw intern paspoort kunt hebben, indien uw paspoort begin oktober 2005 door de autoriteiten werd geconfisqueerd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet het Commissariaat-generaal besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u in de Russische Federatie worden vervolgd door de autoriteiten.

U beweerde dat u niet kunt terugkeren naar Dagestan omdat uw broer u zou vermoorden. Uw broer zou niet accepteren dat u een kind kreeg zonder dat u getrouwd was, of, dat u zonder zijn toestemming een relatie had met een man (CGVS 13/09/2010, p. 11-13). In dit verband moet echter worden opgemerkt dat u niet kunt aantonen waarom u, omwille van de door u beweerde problemen met uw broer of uw familie in Dagestan, zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. U wees hierbij enkel op het feit dat u elders in Rusland geen kennissen had, op het feit dat er in Rusland veel maffia bestaat en op het feit dat er in Rusland mensen worden vermoord (CGVS 13/09/2010, p. 13, 15). Het gegeven dat u elders in de Russische Federatie geen kennissen hebt, lijkt in dit geval net een voordeel, gezien u verklaarde dat u bevreesd bent dat kennissen het nieuws over uw onwettig kind aan uw familie zouden kunnen doorvertellen (CGVS 13/09/2010, p. 13). De algemene uitspraak dat er in Rusland maffia bestaat of dat daar mensen worden vermoord, kunt u niet op uw individuele situatie betrekken. U maakt immers op geen enkel moment duidelijk op welke manier u daar individueel problemen van zou ondervinden. Het Commissariaat-generaal besluit dus dat uw asielaanvraag op dit punt ongegrond is.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse,

versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt in haar verzoekschrift de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan als verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, niet tot verweer geroepen worden aangezien de bestreden beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot zijn bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 52, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster wijst erop dat indien zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, deze zeker niet te kwader trouw laat staan met bedrieglijk inzicht werden afgelegd. Zij wijst er voorts op dat zij tijdens het gesprek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erg in de war was en voegt een aantal verduidelijkingen toe. Wat betreft de duur van het verblijf van de Tsjetsjeense familie is verzoekster formeel dat deze drie maanden heeft geduurd. Wat de vergissing over de maand waarin verzoekster gearresteerd werd betreft, stelt zij opnieuw formeel dat dit november 2005 was. Verzoekster wijt deze laatste anomalie aan een vergissing van de tolk tijdens het interview. Volgens verzoekster hebben de “twee weken” enkel betrekking op de periode van de problemen, meer bepaald de arrestatie. Verzoekster blijft er tevens bij dat de moeder in de Tsjetsjeense familie M. heet en de dochter A. Deze anomalie schrijft verzoekster toe aan een communicatiestoornis. Verzoekster wijst erop dat zij op de hoogte is van de convocaties die haar werden verstuurd via een vriendin van haar zus. Volgens deze vriendin is de eerste convocatie toegekomen ongeveer drie maanden na verzoeksters vertrek, valt er elke drie maanden opnieuw een convocatie in de bus en zouden deze convocaties door de politieafdeling worden verzonden. Verzoekster is niet op de hoogte van de inhoud van deze convocaties en is niet zeker of de vriendin van haar zus dit weet. Verzoekster voert verder aan dat de genoemde vriendin niet bij machte is om deze convocaties aan haar zus te bezorgen. Verzoekster wijst erop dat uit het niet voorleggen van stukken niet zomaar kan worden afgeleid dat haar verklaringen hieromtrent leugenachtig zouden zijn. Verzoekster besluit met betrekking tot de verscheidene in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden dat deze het gevolg zijn van communicatiestoornissen en vertaalproblemen, doch niet uitgaan van een bedrieglijk inzicht in haren hoofde. Verzoekster merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de motivering enkel verwijst naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en niet naar de wettelijke bepaling dat een asielaanvraag kan afgewezen worden op grond van bedrieglijke verklaringen. Verzoekster meent dan ook dat zij niet dient te antwoorden op de weigeringsgrond uit

artikel 52, § 1, 2° van de vreemdelingenwet omdat nergens uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat deze wettelijke grond weerhouden werd in de weigeringsbeslissing.

In een tweede middel voert verzoekster de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan. Zo geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting omtrent de daden van vervolging, de actoren van vervolging, de persoonlijke vervolgingsvrees en de criteria vermeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) om deze vervolgens te linken aan de door haar opgegeven feiten en te besluiten dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. Volgens verzoekster doen de motieven in de weigeringsbeslissing hieraan geen afbreuk. Ook wat betreft het tweede luik van haar tweede asielaanvraag, geeft verzoekster een korte toelichting. Zij is ervan overtuigd dat zij bij terugkeer naar Dagestan of een andere plaats binnen de Russische Federatie het slachtoffer zal worden van erewraak, te meer daar haar broer reeds gedreigd heeft haar te zullen vermoorden wanneer zij met een man een relatie zou aangaan zonder zijn toestemming. Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over erewraak en verklaarde dat elke vrouw met een kind, zonder man in Dagestan wordt vermoord, dat dit als normaal wordt beschouwd en dat hierover weinig berichtgeving over bestaat, aangezien Dagestan zeer vroom is. Verzoekster verduidelijkt tevens dat zij het woord “*maffia*” gebruikte om familievrees te omschrijven. Verzoekster stelt dat “*maffia*” volgens haar “*Wahabisten*” zijn, die haar familie zullen melden dat zij zich in Rusland gevestigd heeft met een buitenhuwelijks kind. Verzoekster schat de kans zelfs reëel dat dezelfde “*Wahabisten*” de opdracht zal gegeven worden om haar te vermoorden.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. Volgens verzoekster blijkt uit internationale bronnen dat een terugkeer een ernstige bedreiging van haar leven inhoudt. Verzoekster citeert uit een artikel van “*Der Spiegel*” en uit internetartikels van “*The Voice of Russia*”, die zij ook toevoegt aan haar verzoekschrift en waaruit zou blijken dat Dagestan op de rand van een burgeroorlog staat waarbij het geweld niet alleen gericht is tegen agenten maar ook tegen rechters, advocaten, priesters, schrijvers, de zogenaamde ‘black widows’ en hun familieleden. Verzoekster merkt ook op dat het Belgisch ministerie van buitenlandse zaken alle reizen naar en door Dagestan afraadt en zij voegt het reisadvies als bijlage toe. De commissaris-generaal zou de toestand in Dagestan minimaliseren. Verzoekster benadrukt ook dat de vraag voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet kan gebaseerd zijn op de algemene situatie, dat een groot aantal burgerslachtoffers niet vereist is, dat het begrip reëel risico niet mag worden verengd tot waarschijnlijk risico en dat in geval van twijfel iemand als burger dient te worden beschouwd. Verzoekster stelt tot slot dat haar verplichten naar haar land terug te keren, een schending uitmaakt van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en van artikel 48/4 § 1 van de vreemdelingenwet.

3.2. Voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, mist het middel juridische grondslag. In casu kan de schending van artikel 52, § 1, 2° van de vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

3.3. Beide door verzoekster aangevoerde middelen bevatten inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waardoor verzoekster in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De middelen zullen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden beoordeeld en worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid samen behandeld.

3.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de definitieve negatieve beslissing die werd genomen naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag waarbij op grond van tegenstrijdigheden werd besloten tot de bedrieglijkheid ervan. Bij de tweede asielaanvraag werden opnieuw tegenstrijdigheden vastgesteld, met name met betrekking tot het gezin dat bij hen kwam inwonen en over het moment van haar arrestatie. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het gebrek aan bewijzen, niettegenstaande verzoekster had gemeld dat er herhaaldelijk convocaties werden verzonden en op het gebrek aan inspanningen van verzoekster om deze documenten te bekomen. Bovendien zijn verzoeksters verklaringen niet in overeenstemming te brengen met de gegevens die blijken uit het door haar voorgelegde paspoort. Over verzoeksters beweringen dat zij door haar broer vermoord zou worden omwille van haar situatie als ongehuwde moeder, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij zich niet elders in de Russische

Federatie kon vestigen om hieraan te ontsnappen waaruit blijkt dat haar asielaanvraag op dit punt ongegrond is. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat de actuele situatie in Dagestan niet van aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Deze is niet gefundeerd op de aangetoonde bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag, maar op de tegenstrijdigheden die voortspruiten uit haar nieuwe verklaringen.

3.7. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster in een poging om de tegenstrijdigheden te herstellen haar verklaringen herhaalt en resoluut kiest voor één versie ervan. Zij doet dit onder meer met betrekking tot de duur van het verblijf van de Tsjetsjeense logies in haar familie, over de maand waarin verzoekster gearresteerd werd en de namen van de moeder en de dochter van de Tsjetsjeense logies. De loutere bevestiging van één versie van tegenstrijdige verklaringen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheid *an sich* te herstellen. De vaststelling dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag verklaarde dat het Tsjetsjeens gezin sinds november 2005 kwam inwonen en dat zij twee weken later samen met hen werd opgepakt en tijdens de procedure van haar tweede asielaanvraag verklaarde dat dit gezin reeds in augustus 2005 kwam inwonen en pas twee à drie maand later samen met hen zou zijn opgepakt, kan niet worden weerlegd door louter te wijzen op het feit dat de twee weken enkel betrekking hebben op de periode van de problemen, meer bepaald de arrestatie. De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet had verklaard dat het gezin slechts twee weken bij haar is gebleven en totaal geen melding maakte van het feit dat deze termijn enkel slaat op de periode van de problemen en meer bepaald de arrestatie (eerste asielaanvraag, stuk 13, verklaring DVZ, p. 13; stuk 7, gehoorverslag CGVS 14/03/2006, p. 2). De tegenstrijdigheid betreffende de maand waarin verzoekster gearresteerd werd kan tevens bezwaarlijk aan een vergissing van de tolk worden toegeschreven. Uit het gehoorverslag van 13 september 2010 blijkt dat verzoekster herhaaldelijk aangaf dat zij in oktober 2005 werd aangehouden. Toen haar werd gevraagd of zij ooit was gearresteerd stelde zij dat dit in oktober 2005 gebeurde. Toen haar vervolgens werd gevraagd wanneer in oktober 2005 stelde zij: “*Begin oktober 2005*” (tweede asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/09/2010, p. 4-5). In haar

verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt verzoekster echter formeel dat zij in november 2005 werd gearresteerd. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster reeds eerder met de 'foute' weergave van het tijdstip van haar arrestatie werd geconfronteerd, maar toen geen correctie aanbracht. Verzoekster corrigeerde de tolk niet toen zij werd geconfronteerd met het feit dat zij verklaarde begin oktober te zijn gearresteerd en op 13 oktober 2005 een internationaal paspoort verkreeg (tweede asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/09/2010, p. 7). Zelfs toen werd opgeworpen dat haar zus onmogelijk een internationaal paspoort kon afhalen op basis van een intern paspoort dat bij haar arrestatie in oktober in beslag werd genomen, opperde verzoekster niet dat zij of de tolk zich had vergist over de maand waarin zij werd aangehouden (tweede asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/09/2010, p. 7). Dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift formeel voor één versie kiest, kan onmogelijk ernstig worden genomen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift formeel stelt dat de moeder in de Tsjetsjeense familie M. heet en de dochter A. en deze anomalie aan een communicatiestoornis wijt, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster deze communicatiestoornis niet aantoonst of aannemelijk maakt en aldus ook hier louter kiest voor één versie van de tegenstrijdige verklaringen zonder de tegenstrijdigheid te herstellen. Verzoeksters betoog is niet in het minst bij machte de motieven van de beslissing te doen wankelen.

3.8. Waar verzoekster de begrippen "*daden van vervolging*", de "*actoren van vervolging*", een "*persoonlijke vervolgingsvrees*" en de "*criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag*" uiteenzet, om deze vervolgens te linken aan de door haar opgegeven feiten en te besluiten dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag is, dient erop te worden gewezen dat wanneer de ongeloofwaardigheid van het relaas vaststaat, er geen reden is om het relaas te toetsen aan de begrippen uit het Vluchtelingenverdrag.

3.9. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het gebrek aan documenten. De Raad merkt op dat verzoekster zich beperkt tot een ongestaafd betoog over de wijze waarop de informatie over de convocatie haar heeft bereikt, maar stelt vast dat verzoekster geen enkel element naar voor brengt dat aantoonst dat zij pogingen heeft ondernomen om deze documenten te bekomen en geen enkele reden aangeeft voor het ontbreken van deze documenten. De stelling dat de genoemde vriendin niet bij machte is om deze convocaties aan verzoeksters zus te bezorgen is te lichtvoetig teneinde het gemis aan enig stavingsstuk te verantwoorden. Wat betreft de identiteitsdocumenten van verzoekster en haar zoontje die verzoekster bij onderhavig verzoekschrift voegt, maakt verzoekster niet duidelijk op welke wijze deze een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing en bij de beoordeling van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

3.10. Ook wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kan het statuut van vluchteling geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht kan zoeken in een ander landsdeel indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kan verwachten. Eén en ander vloeit voort uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Blijkens verzoeksters verklaringen in haar tweede asielaanvraag is zij er eveneens van overtuigd dat zij bij terugkeer naar Dagestan of een andere plaats binnen de Russische Federatie het slachtoffer zal worden van erewraak, te meer daar haar broer reeds bedreigd heeft haar te zullen vermoorden wanneer zij met een man een relatie zou aangaan zonder zijn toestemming (stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/09/2010, p. 11-12) en tengevolge hiervan in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Tijdens haar gehoor verklaarde verzoekster dat ze elders niemand kent (stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/09/2010, p.13). De redenen die verzoekster in haar verzoekschrift aanbrengt overtuigen allerm minst. Zo ziet de Raad niet in waarom verzoekster de "*Wahabisten*" tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de "*maffia*" zou hebben omschreven. Verzoekster maakt evenmin duidelijk hoe deze vermeende "*Wahabisten*" zouden kunnen weten dat zij familie heeft ergens in Dagestan of dat zij de moeder is van een natuurlijk kind. Verzoeksters betoog steunt op losse schroeven en is aldus niet bij machte om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen.

3.11. Met betrekking tot verzoeksters betoog in verband met de subsidiaire bescherming dient te worden herhaald dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, zodat het niet als basis kan dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b)

van de vreemdelingenwet. De berichtgeving uit *“Der Spiegel”* en *“The Voice of Russia”* waar verzoekster naar verwijst en die zij bij haar verzoekschrift voegt, beschrijft incidenten tussen de rebellen en de overheid, maar volstaat niet om te besluiten dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar het negatieve reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken is in casu irrelevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van de Russische Federatie en in het bijzonder Dagestan (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.842). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat de rebellen in Dagestan weliswaar regelmatig aanslagen plegen, maar dat ze niet in staat zijn om op grote schaal de confrontatie met de autoriteiten aan te gaan (stuk 12, Landeninformatie, Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan, p. 13). Bovendien dient in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te worden opgemerkt dat ook zonder de noodzaak van het bewijs van een *“individuele”* dreiging, de aanvrager niet louter naar een algemene toestand kan verwijzen doch enig verband met zijn concrete toestand aannemelijk moet kunnen maken (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekster blijft met haar verwijzing naar de informatie die ze via internet heeft gevonden op dit punt in gebreke. Verzoekster toont in elk geval niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd te besluiten dat de actuele situatie in Dagestan niet kan worden gelijkgesteld met ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.12. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>) en wordt verwezen naar wat hierboven werd gesteld. Met betrekking tot haar verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad verzoekster erop dat de Raad op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bevoegd is om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus respectievelijk wordt erkend of toegekend dan wel geweigerd, te bevestigen, te hervormen of te vernietigen, maar hierbij geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel.

3.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of van artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet aangetoond. Er werd geen schending van artikel 3 of 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve evenmin geschonden.

De middelen zijn, voor zover op dienstige wijze aangevoerd, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN